

Arrest

**nr. 106 976 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN WESEMAEL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 januari 2013.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.(...) F.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd 17 jaar geleden geboren in Ali Khail, de derde gemeente van de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent nog minderjarig. Uw vader stierf toen u vier jaar oud was. Sindsdien zorgden uw twee oudere broers, S.(...) M.(...) en N.(...) M.(...), voor de familie. S.(...) werkte als taxichauffeur tussen het district Surkh Rod en de stad Jalalabad en N.(...) was aan de slag als automechanicien.

Op een dag in de winter vier jaar geleden werd uw broer Sardar door de taliban aangesproken om voor hen te beginnen werken. Hij weigerde dit, maar wanneer ze hem een tweede keer benaderden werd hij vermoord in Gawchak, district Surkh Rod. Dit gebeurde allemaal in dezelfde week. Uw oom langs vaderskant en uw moeder dienden een klacht in en een tijdje later werden vijf personen gearresteerd waarvan één de doodstraf kreeg en vier veroordeeld werden tot gevangenisstraffen van 20 jaar. Eén van de zes overvallers kon echter ontkomen.

Deze man - een talib - bedreigde drie jaar en een half later uw andere broer Noor, opdat hij samen met jullie moeder naar het politiebureau zou gaan om de klacht tegen die vijf personen in te trekken zodat ze zouden vrijgelaten worden. In diezelfde week kwam hij nog eens langs bij uw broer en opnieuw eiste hij de vrijlating van zijn vier kompanen. Enkele dagen later - tussen augustus en november, de tijd van de appels en de druiven - ontving uw broer een dreigbrief waarin dezelfde bedreigingen nog eens werden herhaald. Zeven tot acht dagen later verdween uw broer. Sindsdien hebt u van hem geen nieuws meer vernomen. Anderhalve maand later verliet u Afghanistan.

Op 1 juli 2012 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: de klacht die werd neergelegd na de verdwijning van uw broer, de dreigbrief die Noor ontving, uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en documenten in verband met de erkenning van uw vader als martelaar.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de dood en de verdwijning van uw broers doorheen het hele gehoor dermate beperkt en oppervlakkig zijn dat dit de geloofwaardigheid ervan ernstig aantast (CGVS vragen 49-59, 60-68, 71-77, 84-102, 105, 112, 127, 129, 131-136, 138-139, 144-145). U blijft erg summier in uw beschrijvingen van wat er zich precies heeft voorgedaan. Wanneer geprobeerd wordt hier dieper op in te gaan, slaagt u er niet in hier gevolg aan te geven. Over de dood van uw broer kan u enkel vertellen dat hij vier geleden gedood werd door de taliban nadat ze hem twee keer hadden gevraagd voor hen te beginnen werken. Uw jonge leeftijd op het moment dat Sardar gedood werd en het feit dat dit vier jaar geleden is, zorgt enigszins voor verzachtende omstandigheden, maar aangezien deze problemen rechtstreeks te maken zouden hebben met uw vertrek uit Afghanistan mag toch aangenomen worden dat u hier levendigere herinneringen aan zou hebben, al was het dan maar vanuit het standpunt van een toen 13-jarige jongen. Deze zaken kunnen u niet onberoerd hebben gelaten. Uw verklaringen betreffende deze periode zijn nochtans erg sec en op geen enkel moment doorleefd. Dat uw kennis over die periode dusdanig beperkt is, toont eveneens aan dat u zich later evenmin hebt geïnformeerd over de precieze omstandigheden van de dood van uw broer, ook niet op het moment dat u - als gevolg hiervan - uw land van herkomst moest verlaten. Het enige dat u hierover uiteindelijk weet te vertellen, is een wel erg feitelijk verslag van wat zich toen had voorgedaan. Dit wijst op een zekere desinteresse die erg merkwaardig is voor iemand die beweert door deze problemen zijn land te zijn ontvlucht. Diezelfde feitelijkheid legt u ook aan de dag wanneer gevraagd wordt naar de verdwijning van Noor en de voorafgaande bedreigingen. Opnieuw slaagt u er allerm minst in een spontaan relaas te vertellen. Verder dan dat uw broer twee keer bedreigd werd opdat hij ervoor zou zorgen dat de moordenaars van zijn broer zouden vrijkomen, hem een dreigbrief gestuurd werd en hij vervolgens verdween, komt u niet. Van een 16-jarige jongeman die deze situatie van nabij meegemaakt heeft, mag verwacht worden dat hij hier toch uitgebreider kan over vertellen. U was immers aanwezig wanneer uw broer zijn problemen met uw moeder besprak

(CGVS vragen 138-139). Uw manifest gebrek aan spontaniteit, doorleefdheid en gedetailleerdheid laat toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw versie van de feiten. Aangezien deze feiten cruciaal zijn geweest voor het verdere verloop van uw leven en u deze elementen inroept als reden van uw vertrek uit Afghanistan is uw jeugdige leeftijd op het moment van de feiten en uw eventueel eerder zwijgzame karakter hier geen afdoend excuus voor.

Voorts is het frappant te moeten vaststellen dat zowel Sardar als Noor bleven werken nadat ze bedreigd werden door de taliban (CGVS vragen 79-81, 158-160). Zeker in het geval van Noor zou er kunnen verwacht worden dat hij - eventueel tijdelijk - zou stoppen met dagelijks naar zijn werk te gaan. Uw broer veranderde niets aan zijn dagelijks patroon ondanks de drie bedreigingen aan zijn adres. Wanneer zich zoiets voordoet, mag er toch verondersteld worden dat het slachtoffer de nodige maatregelen zou nemen opdat deze dreigementen niet uitgevoerd zouden kunnen worden. Dat uw broer moest blijven werken om jullie te onderhouden, houdt onvoldoende steek omdat uw familie op dit moment ook zonder uw broer kan voorzien in hun levensonderhoud (CGVS vragen 161-165). Het argument dat een man toch geen hele dag thuis kan blijven zitten, is geen afdoend excuus wanneer die man zijn leven anders in gevaar is (CGVS vraag 165). Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer noch uw familie ook maar iets ondernamen om deze bedreigingen te stoppen. Pas wanneer uw broer verdwenen was, dienden ze een klacht in bij de politie (CGVS vragen 4, 166-168). Als reden hiervoor schuift u het feit dat jullie "niet hadden verwacht" dat hij ontvoerd zou worden naar voren. In het licht van de door u vermelde gebeurtenissen, niet in het minst de moord op Sardar, is de uitspraak dat jullie dit niet zouden verwacht hebben, hoogst ongeloofwaardig. Indien wat u zegt klopt dan was uw broer Sardar door de taliban vermoord omdat hij niet inging op hun eisen. Dit precedent zou toch een ernstige waarschuwing moeten geweest zijn voor het feit dat de taliban hun bedreigingen wel degelijk zouden uitvoeren wanneer er op hun eisen niet ingegaan wordt. Dat jullie desondanks er geen rekening mee hielden dat er iets ernstigs zou kunnen gebeuren, is in dit opzicht onverklaarbaar. Desondanks zette uw broer en uw familie hun leven verder alsof er van deze bedreigingen geen sprake was. Bovendien had een klacht en onderzoek door de politie er voordien al voor gezorgd dat vijf van de zes moordenaars van uw broer Sardar konden gearresteerd worden. Jullie hadden er dus alle redenen toe om eerder actie te ondernemen wanneer uw andere broer ook bedreigd werd. Er was geen enkele indicatie dat de politie niks zou ondernemen, wel integendeel. Dat dit niet gebeurde, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd wordt.

Verder is het weinig waarschijnlijk dat de regering hun gevangenen na drie jaar en een half vrij zouden laten omdat uw broer en moeder - op vraag van één talib én tevens medebeklaagde - hun klacht zouden intrekken (CGVS vraag 141). Ook de taliban zijn niet zo wereldvreemd dat ze dit niet zouden beseffen. Dat zij van uw broer zouden eisen dat hij de veroordeelde moordenaars van uw broer moet vrij krijgen, is dus compleet onlogisch. Het is überhaupt weinig aannemelijk dat de taliban drie jaar en een half zouden wachten vooraleer via Noor een - wel zeer naïeve - poging te ondernemen om hun kompanen vrij te krijgen (CGVS vragen 129, 157). Er valt geen enkele verklaarbare reden te bedenken voor het feit dat de taliban zo lang zouden wachten vooraleer zij tot actie zouden overgaan, indien dit werkelijk het plan was.

Over de reden waarom u Afghanistan diende te verlaten, verklaart u dat u altijd binnen moest blijven en dat u op die manier niet meer kon leven. U maakt het op geen enkel moment aannemelijk dat deze situatie het gevolg zou geweest zijn van de problemen van uw broers of een andere situatie die aanzien kan worden als een persoonlijke vervolging of het lijden van ernstige schade. Mochten uw broers werkelijk gevisieerd zijn geweest door de taliban, brengt u nog steeds onvoldoende elementen naar voren die erop wijzen dat u ten gevolge van die situatie ook vervolging vreesde. Na de ontvoering van uw broer heeft uw familie niets meer gehoord van de taliban en over de huidige situatie omtrent uw voorgehouden problemen verklaart u niets te weten (CGVS vragen 169, 182-183). Daar u twee weken voor het gehoor nog met uw familie gebeld hebt, kan hieruit geconcludeerd worden dat er ook niets is gebeurd (CGVS vraag 180). Indien de taliban er werkelijk op gebrand zouden geweest zijn om hun kompanen vrij te krijgen, mag er van uitgegaan worden dat ze het niet bij die ene poging zouden laten. Dat ze niets deden, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en wijst erop dat u niet gevisieerd werd door de taliban. Verder kan het feit dat u niet meer mocht buiten komen van uw moeder bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden (CGVS vraag 128).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De klacht en de dreigbrief zijn met de hand geschreven documenten waarvan de herkomst onmogelijk kan achterhaald worden. Dit kan door eender wie, eender waar geschreven zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Afghanistan gemakkelijk kunnen aangekocht of door corruptie verkregen worden (zie blauwe map).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld (CGVS vragen 21-24, 162-163, 193-195).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van 'administratieve akten' en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Aangezien verzoeker op 1 juli 2012 aangekomen is in ons land en onmiddellijk asiel heeft aangevraagd. Aangezien dat CGVS bij het feitenrelaas van hun beslissing meldt dat verzoeker volgende documenten heeft neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag; de klacht die werd neergelegd na de verdwijning van uw broer, de dreigbrief die Noor heeft ontvangen, uw taskara en documenten in verband met de erkenning van uw vader als martelaar. Aangezien verzoeker echter andere documenten heeft neergelegd: ten eerste is de vader van verzoeker een natuurlijke dood gestorven en is hij dus niet erkend als martelaar. De documenten waar CGVS waarschijnlijk naar refereert gaan over de broer van verzoeker, S., dewelke een viertal jaar geleden werd vermoord door de Taliban. Uit deze documenten kan effectief afgeleid worden dat de broer van verzoeker vermoord is en dat de weduwe recht heeft op een financiële ondersteuning hiervoor. Deze documenten staven dus effectief het asielrelaas van verzoeker en zijn door de CGVS verkeerd geïnterpreteerd of vertaald! Bovendien zijn deze documenten officiële en originele documenten met officiële stempels van de rechtbank en de waarde hiervan kan niet zomaar naast zich neergelegd worden. De beslissing is op deze basis al zeer onvolledig en incorrect aangezien in het feitenrelaas al verkeerde gegevens staan opgegeven. Later in de beslissing wordt naar deze elementen niet expliciet meer verwezen hoewel ze cruciaal zijn voor het asielrelaas van verzoeker. Ten tweede spreekt men bij de aangebrachte stukken over 'de dreigbrief die Noor ontving' terwijl verzoeker expliet in deze brief mee aangeschreven werd en men dus kan stellen dat deze dreigbrief ook aan verzoeker was gericht CGVS spreekt enkel over Noor en niet over verzoeker in verband met deze dreigbrief en ook wordt er later in de beslissing niet expliciet meer vewezen naar dit stuk, hoewel ook dit cruciaal is voor het asielrelaas van verzoeker. Zeker omdat verzoeker expliciet bij naam genoemd wordt in deze dreigbrief. Aangezien enkel op basis van deze klaarblijkelijk slechte kennis of onderzoek van de aangebrachte stukken men kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Aangezien CGVS vervolgens beslist dat uit het feitenrelaas van verzoeker niet kan worden aangenomen dat verzoeker recht heeft op het statuut van vluchteling aangezien het volgens het CGVS niet wordt aangetoond dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees bestaat voor persoonlijke en systematische vervolging. Dat CGVS deze beslissing neemt voornamelijk gebaseerd op volgende punten; vooreerst meent het CGVS dat de verklaringen met betrekking tot de dood en de verdwijning van zijn broers oppervlakkig en beperkt zijn. De evklaringen van verzoeker zouden sec zijn en niet voldoende doorleefd. Er dient hier vastgesteld te worden dat men hier subjectieve elementen in overweging neemt alsof iedereen hetzelfde zou moeten reageren op de situaties die ze meemaken in hun leven. Verzoeker had een jonge leeftijd toen dit alles gebeurde en werd door zijn broers niet betrokken bij deze problemen. Daarnaast kan men stellen dat verzoeker een getraumatiseerde minderjarige is met een introvert karakter en dat er aan hem enkel open vragen gesteld werden waarbij hij inderdaad steeds beperkt heeft geantwoord. Het ligt niet in zijn karakter om als vanzelf over deze gebeurtenissen te spreken en door de interviewer werd hij ook niet verder aangehaald. Deze elementen zijn niet afdoende om te twijfelen aan de oprechtheid van het asiekverhaal van verzoeker. Zeker niet omdat verzoeker een heel aantal stukken bijbrengt die zijn verhaal perfect kunnen staven zodat niet hoeft getwijfeld te worden aan de oprechtheid van zijn verhaal op basis van beperkte verklaringen. CGVS verwijst tevens naar het gedrag van de broers van verzoeker omdat zij na het ontvangen van mondelinge bedreigingen zijn blijven verder werken en niet zijn thuis gebleven uit angst. De uitleg van verzoeker is dat het gezin de financiële inkomste uit het werk van de oudere broers nodig had om te overleven, wordt door het CGVS niet als afdoende aangenomen. Dit gedrag van de oudere broers wordt daarentegen omschreven als een reden om het asielrelaas van verzoeker te beschouwen als ongeloofwaardig. Terwijl het duidelijk is uit het verhaal van verzoeker dat de oudere broers de enige kostwinners waren van de familie en dat zij niet zomaar konden stoppen met werken. Daarnaast blijkt uit de aangebrachte stukken van verzoeker dat de familie en de weduwe van de oudste broer kan rekenen op financiële ondersteuning van de overheid omdat de oudste broer gestorven is als martelaar. Dit ondermijnt de motivering van CGVS die stelt dat de familie nu toch ook kan overleven zonder financiële steun van de broers. Volgens CGVS zou de moeder van verzoeker ook niet snel genoeg klacht hebben ingediend toen Noor en verzoeker opnieuw bedreigingen ontvingen van de Talliban. De moeder van verzoeker heeft dit wel degelijk gedaan na het verdwijnen van Noor, waarvan verzoeker ook de officiële stukken voorbrengt. Volgens CGVS brengt de verzoeker onvoldoende elementen naar voor waaruit zijn vervolging zou blijken.

Verzoeker toont echter aan dat:

- zijn broer vermoord werd door de taliban (officiële stukken van de rechtbank)

- dat zijn ander broer verdween (klacht van de moeder hieromtrent)
- dat hij en zijn broer bedreigd werden voorafgaand aan de bedreiging van zijn broer (dreigbrief)

CGVs duidt in zijn motivering nergens aan waarom deze stukken zomaar naast zich neergelegd kunnen worden. CGVS spreekt zeer kort in de motivering dat de documenten in Afghanistan makkelijk kunnen aangekocht of door corruptie kunnen verkregen worden. CGVS heeft deze documenten onvoldoende onderzocht omdat ze in het feitenrelaas al duidelijk verkeerd benoemd worden en daarenboven dient CGVS duidelijk aan te tonen dat deze stukken vals zijn vooraleer ze zich kunnen beroepen op hun mogelijke onwaarachtigheid! Verzoeker brengt officiële en originele stukken bij waarop de nodige stempels en handtekeningen vermeld staan. Deze stukken kunnen en mogen niet zonder grondige motivering en onderzoek afgewimpeld worden als 'mogelijks' vervalst! Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen zonder melding te maken van de reden waarom geen rekening wordt gehouden met bovenstaande elementen en manifest in strijd is met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd; Dat dit middel gegrond is."

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Aangezien de verwerende partij stelt dat uit het feitenrelaas niet kan worden aangenomen dat verzoeker recht heeft op het statuut van vluchteling aangezien het volgens het CGVS niet wordt aangetoond dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees bestaat voor persoonlijke en systematische vervolging. Dat verzoeker echter nog steeds minderjarig is en dat op het moment van de feiten verzoeker nog een jonge leeftijd had en daardoor niet alle details kan aanhalen. Dat volgens verzoeker, rekening houdend met zijn jonge leeftijd en het feitenrelaas, er toch aangetoond wordt dat er in hoofd van verzoeker een gegronde vrees is voor een persoonlijke en systematische vervolging. Dat de zorgvuldigheidsplicht duidelijk geschonden is door het (niet)onderzoeken van de stukken die verzoeker heeft aangebracht. Meer nog dat deze stukken blijkbaar verkeerd vertaald of begrepen zijn geweest door CGVS zoals hierboven uitvoerig uiteengezet. Dat indien deze stukken correct zouden geïnterpreteerd zijn geweest door CGVS, zij duidelijk de asielaanvraag van verzoeker staven en bevestigen. Dat door CGVS dan ook een beslissing werd genomen dewelke niet strookt met de werkelijke situatie en men dan ook een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op afwijking van macht en miskennis van feitelijkheden. Verzoeker oppert dienaangaande het volgende:

"Aangezien verzoeker hierboven uitvoerig heeft uiteengezet op welke wijze de verantwoordelijke van het CGVS op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; Dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker nog een zeer jonge leeftijd heeft en het miskennen van het asielaanvraag van verzoeker, een afwijking van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.4. Tijdens de administratieve procedure legt verzoeker volgende documenten neer:

- taskara
- documenten in verband met het martelaarschap van zijn broer S. en de weduwentoeelage van de echtgenote van zijn broer S.
- een dreigbrief van de Taliban
- een klacht neergelegd door verzoeker en zijn broer N.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt omschreven documenten neer:

1. Brief van moeder: 2^{de} broer ook vermoord
Geschreven door andere persoon.
2. Overlijdensaktes van de 2 broers
3. Verklaring van psychotherapeutisch centrum. Verminderde problemen van begrijpen, voornamelijk bij open, een capaciteit van abstractie is moeilijk. Als hij vraag niet begrijpt, is hij nog meer introverteerder, dissociatie is gevoel dat je hebt & 't tonen v/d emoties
4. Stukken die al neerlagen, maar opnieuw werden vertaald
5. Enveloppe v. 25/5/2013"

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.7. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.9. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.10. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Deze zouden zijn broer S. een viertal jaar geleden hebben vermoord omdat deze weigerde met hen samen te werken. Verzoekers oom langs vaderskant zou nadien samen met verzoekers moeder een klacht hebben ingediend waarna vijf van de zes daders, verantwoordelijk voor de dood van zijn broer, gearresteerd werden. Eén van hen kreeg de doodstraf en de vier anderen werden veroordeeld tot gevangenisstraffen van 20 jaar. Een zesde dader wist echter te ontkomen aan de autoriteiten en ontsnapte alzo aan een mogelijke cel- of doodstraf. Ongeveer drie en een half jaar na de moord op S. kreeg verzoekers andere broer, N. genaamd, af te rekenen met bedreigingen van de zesde dader die destijds wist te ontsnappen. Deze kwam op een week tijd tweemaal bij verzoekers broer N. langs met de vraag om samen met zijn moeder naar het politiebureau te gaan om de klacht tegen zijn vier kompanen die in de cel zaten in te trekken, zodat zij zouden worden vrijgelaten. Indien hij dit niet zou doen, zou hij samen met zijn broer, verzoeker meegenomen worden. Een week later kreeg N. een dreigbrief met opnieuw dezelfde vraag om te zorgen voor de vrijlating van de vier Talibs. Zeven tot acht dagen na het ontvangen van die dreigbrief verdween N. spoorloos. Verzoeker mocht sindsdien van zijn moeder niet meer buiten komen, waarop hij haar zei dat hij zo niet verder wou leven. Na beraad van zijn moeder met een van zijn ooms werd beslist om verzoeker het land uit te sturen. Verzoeker verliet Afghanistan ongeveer anderhalve maand na de ontvoering van zijn broer N. (gehoorverslag CGVS, p. 6-19).

2.11. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht motiveerde *“Voorts is het frappant te moeten vaststellen dat zowel Sardar als Noor bleven werken nadat ze bedreigd werden door de taliban (CGVS vragen 79-81, 158-160). Zeker in het geval van Noor zou er kunnen verwacht worden dat hij - eventueel tijdelijk - zou stoppen met dagelijks naar zijn werk te gaan. Uw broer veranderde niets aan zijn dagelijks patroon ondanks de drie bedreigingen aan zijn adres. Wanneer zich zo iets voordoet, mag er toch verondersteld worden dat het slachtoffer de nodige maatregelen zou nemen opdat deze dreigementen niet uitgevoerd zouden kunnen worden. Dat uw broer moest blijven werken om jullie te onderhouden, houdt onvoldoende steek omdat uw familie op dit moment ook zonder uw broer kan voorzien in hun levensonderhoud (CGVS vragen 161-165). Het argument dat een man toch geen hele dag thuis kan blijven zitten, is geen afdoend excuus wanneer die man zijn leven anders in gevaar is (CGVS vraag 165). Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer noch uw familie ook maar iets ondernamen om deze bedreigingen te stoppen. Pas wanneer uw broer verdwenen was, dienden ze een klacht in bij de politie (CGVS vragen 4, 166-168). Als reden hiervoor schuift u het feit dat jullie “niet hadden verwacht” dat hij ontvoerd zou worden naar voren. In het licht van de door u vermelde gebeurtenissen, niet in het minst de moord op Sardar, is de uitspraak dat jullie dit niet zouden verwacht hebben, hoogst ongeloofwaardig. Indien wat u zegt klopt dan was uw broer Sardar door de taliban vermoord omdat hij niet inging op hun eisen. Dit precedent zou toch een ernstige waarschuwing moeten geweest zijn voor het feit dat de taliban hun bedreigingen wel degelijk zouden uitvoeren wanneer er op hun eisen niet ingegaan wordt. Dat jullie desondanks er geen rekening mee hielden dat er iets ernstigs zou kunnen gebeuren, is in dit opzicht onverklaarbaar. Desondanks zette uw broer en uw familie hun leven verder alsof er van deze bedreigingen geen sprake was. Bovendien had een klacht en onderzoek door de politie er voordien al voor gezorgd dat vijf van de zes moordenaars van uw broer Sardar konden gearresteerd worden. Jullie hadden er dus alle redenen toe om eerder actie te ondernemen wanneer uw andere broer ook bedreigd werd. Er was geen enkele indicatie dat de politie niks zou ondernemen, wel integendeel. Dat dit niet gebeurde, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd wordt”*. Waar verzoeker stelt dat het duidelijk is dat de oudere broers de enige kostwinners waren en zij niet zomaar konden stoppen met werken, herhaalt verzoeker enkel zijn reeds eerder afgelegde verklaringen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat houdt dit argument onvoldoende steek omdat zijn familie op dit moment ook zonder verzoekers broer kan voorzien in hun levensonderhoud. Waar verzoeker dienaangaande stelt dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat zijn familie en de weduwe van zijn broer S. kan rekenen op de financiële steun van de overheid omdat hij gestorven is als martelaar en dit de motivering van het CGVS die stelt dat de familie kan overleven zonder de steun van de broers ondermijnt, stelt de Raad vast dat het feit dat de familie en de weduwe van verzoekers broer S. op financiële steun van de overheid zou kunnen rekenen net aantoonde dat de motivering van de commissaris-generaal dat de familie ook op dit moment kan voorzien in hun levensonderhoud zonder verzoekers broers steek houdt.

2.12. Verder stelt de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat het weinig aannemelijk is dat de Taliban drie jaar en een half zou wachten vooraleer via N. een poging te ondernemen om zijn kompanen vrij te krijgen daar er geen enkele verklaarbare reden te bedenken is voor het feit dat de Taliban zo lang zou wachten vooraleer zij tot actie zouden overgaan, indien dit werkelijk het plan was. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist en blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.13. Ofschoon zij de essentie van zijn asielaansluiting uitmaken, legde verzoeker, zo stelt de Raad verder vast, erg vage en weinig doorleefde verklaringen af over en blijkt hij erg onwetend te zijn omtrent de moord door de Taliban op zijn broer S. en de ontvoering enkele jaren later van zijn broer N.

Gevraagd naar het verzoek van de Taliban aan zijn broer S. om met hen samen te werken, kon verzoeker niets meer zeggen dan dat ze het hem twee keer gevraagd hebben, maar dat zijn broer het, net als zijn familie, niet wou en dat hij na de tweede weigering werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen de commissaris-generaal verzoeker vervolgens vroeg of hij over de eerste keer dat de Taliban S. vroegen om met hen samen te werken niet meer wist dan dat ze het hem vroegen, dat hij weigerde en dat hij de familie erover vertelde, antwoordde deze ontkennend en merkte hij op dat er *“niet veel te vertellen”* valt (*Ibid.*, p. 7). Hoe de Taliban het aan S. vroeg, weet verzoeker niet (*Ibid.*, p. 7). Omtrent de reden waarom ze S. vroegen, vermoedt verzoeker, doch hij blijkt hier niet zeker van te zijn, dat de Taliban hem vroegen omdat ze hem onderweg tussen Surkh Rod en Jalalabad als taxichauffeur hadden zien werken (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker stelt dat het ongeveer vier jaar geleden is, doch hij kan het niet preciezer in de tijd situeren (*Ibid.*, p. 7-8). Hij kan zich van die periode totaal niets herinneren. Zo weet hij niet welk seizoen of welk weer het toen was (*Ibid.*, p. 8). Hij weet dat S. *“de familie”* vertelde over het eerste verzoek van de Taliban om voor hen te werken, doch herinnert zich van dat moment en de periode er rond totaal *“niets”* (*Ibid.*, p. 7 en 8). Hij blijkt niet te weten wie van de Taliban S. contacteerde (*Ibid.*, p. 10). Voorts weet hij niet wat de politie aan zijn moeder zei toen ze haar meldde dat ze S. dood hadden teruggevonden (*Ibid.*, p. 10). Hij weet dat zijn moeder en zijn oom een klacht neerlegden, doch kan hier verder niets meer over vertellen (*Ibid.*, p. 11). Voorts is hij onwetend omtrent de wijze waarop de politie de daders van de moord op S. vond (*Ibid.*, p. 11). Hij kent van geen enkele van de daders die werden opgepakt de naam en weet totaal niets over hen (*Ibid.*, p. 11). Hij weet dat één van hen de doodstraf kreeg, doch kan niet zeggen wie (*Ibid.*, p. 12). Over het moment waarop hij via zijn familie vernam dat de moordenaars van S. door de politie waren opgepakt, kan hij niets meer zeggen dan dat hij toen heel blij was. Meer herinnert hij zich niet van dat moment (*Ibid.*, p. 12). Verder is hij geheel onwetend over de zesde dader die destijds wist te ontsnappen en nadien zijn broer N. tot drie maal toe bedreigde en vervolgens ontvoerde (*Ibid.*, p. 13).

2.14. Verzoeker toont niet aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk ernstige inspanningen te hebben geleverd om via zijn familie, in de eerste plaats te denken aan zijn moeder en zijn oom met wie hij blijkens zijn verklaringen maandelijks nog contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 17), meer te weten te komen over de moord op zijn broer S. en de ontvoering nadien van zijn broer N. Hij verklaarde aan de commissaris-generaal dat hem niet werd verteld hoe de Taliban S. vroegen om samen te werken, dat zijn familie, noch anderen hem iets hebben verteld over de dood van S. en dat zijn moeder en zijn oom hem niets vertelden over de klacht die ze nadien indienden. Uit niets/geen van zijn verklaringen blijkt echter, en hijzelf maakt dit geenszins aannemelijk, dat verzoeker zijn familie hierover (uitvoerig) zou hebben bevestigd, minstens ernstige pogingen hiertoe zou hebben ondernomen. Dit wijst op een gebrekkige interesse in zijn verklaarde vervolgingsproblemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze relativeren. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze een gedegen kennis van de ingeroepen problemen worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich hierover te informeren.

De Raad wijst er dienaangaande ook op dat, dit geheel ten overvloede, verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent het feit of hij al dan niet ooit (bij zijn familie) navraag zou hebben gedaan naar de dood van zijn vader. Verzoeker stelt dat zijn vader stierf toen hijzelf vier jaar oud was. Toen de commissaris-generaal hem vroeg wat er precies gebeurd was en of zijn familie hem hierover ooit iets heeft verteld, antwoordde hij als volgt: *“Nee ik heb het ook niet gevraagd”* (gehoorverslag CGVS, p. 5). Op de vraag waarom hij hiernaar niet had gevraagd, antwoordde verzoeker vaag en in strijd met zijn eerdere verklaring het volgende: *“ik heb het gevraagd aan mijn moeder maar mijn vader stierf heel lang geleden”* (*Ibid.*, p. 5). Niet veel later tijdens zijn gehoor verklaarde hij daarentegen, toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij iets over zijn vader weet, hiernaar *“niet gevraagd”* te hebben (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker geeft alzo blijk van een gebrekkige, minstens zeer geringe interesse in zijn vader en diens overlijden.

2.15. Voorgaande vastgestelde onwetendheid van verzoeker met betrekking tot de moord van de Taliban op zijn broer S. en de recentere bedreigingen aan en ontvoering van zijn broer N. klemt des te meer nu, zo stelt de Raad vast, enkele van de eerder door verzoeker neergelegde documenten het antwoord bevatten op enkele belangrijke en pertinente vragen die de commissaris-generaal omtrent die

problemen van zijn broers met de Taliban stelde, doch waarop hij het antwoord geheel schuldig moest blijven.

Zo staan de namen van de zes daders die zijn broer S. vermoordden allen vermeld in de klacht die hij neerlegde, zo blijkt uit de vertaling ervan die hij erbij voegde alsook uit de ter terechtzitting bijgebrachte vertaling ervan welke, in tegenstelling tot die eerder bijgevoegde vertaling, wel voor eensluidend is verklaard. Ook de neergelegde dreigbrief vermeldt, zo blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte vertalingen ervan, de namen van de daders die nog in de cel zouden zitten alsook de naam van de zesde dader die de brief schreef. Ofschoon verzoeker de betreffende stukken tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde, kende hij, toen hem hier tijdens dat gehoor naar werd gevraagd, van geen enkele van de zes Talibs die zijn broer vermoordden de naam.

Verzoeker wist tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dus ook de naam niet van de zesde dader die destijds aan de autoriteiten wist te ontsnappen en nadien zijn broer N. bedreigde en ontvoerde. Nochtans staat, zo stelt de Raad vast, diens naam zowel in de klacht als in de dreigbrief die hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde en meermaals besprak duidelijk en verschillende malen uitdrukkelijk vermeld. Uit de betreffende stukken blijkt dat die zesde dader Ni. heet. De klacht bevat, zo blijkt uit de vertaling van de inhoud ervan, ook informatie over diens verblijfplaats. Het zou gaan om een inwoner van het dorp Ghawchak. Echter, toen de commissaris-generaal verzoeker tijdens zijn verhoor vroeg wat hij over die zesde dader weet, kende hij diens naam niet en bleek hij totaal niets over hem te weten: *“dat weet ik niet ove rehm weet ik niets hij is verdwenen mijn broer werd meegenomen”* (gehoorverslag CGVS, p. 13).

2.16. Verzoeker was tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal klaarblijkelijk niet goed op de hoogte van de inhoud van de dreigbrief en de klacht die hij er ter staving van zijn relaas aanbracht. Verzoeker legde er ook een taskara neer en nog enkele andere documenten die hij vanuit Afghanistan zelf had meegenomen, maar waarvan hij, zo gaf hij zelf aan, niet wist welke documenten het waren en wat er in staat (gehoorverslag CGVS, p. 3). Hij liet, zo blijkt uit zijn verklaringen, geheel na om zijn moeder, die hem de stukken meegaf en met wie hij soms nog telefonisch contact heeft, of zijn advocaat, aan wie hij de stukken gaf en die voor een vertaling ervan zorgde, hierover te bevragen (*Ibid.*, p. 3-4). Op de vraag van de commissaris-generaal of hij die documenten -welke betrekking hebben op het martelaarschap van zijn broer S, zo blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte vertaling ervan- onderweg aan niemand had laten zien om te ontdekken wat erin staat, antwoordde hij ontkennend. Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg waarom hij dit niet had gedaan, luidde zijn antwoord als volgt: *“gewoon niet”* (*Ibid.*, p. 4). Verzoekers onwetendheid omtrent en desinteresse in de (inhoud van de) door hem aangebrachte documenten ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke.

2.17. Het feit dat verzoeker, zo oppert hij thans in zijn verzoekschrift, een getraumatiseerde minderjarige is en hij ten tijde van de aangehaalde feiten erg jong was en hij dit nog steeds is, verklaart, noch rechtvaardigt geenszins voorgaande vaststellingen inzake zijn vage en allerminst doorleefde verklaringen omtrent en zijn onwetendheid inzake de moord op zijn broer S. en de ontvoering jaren later van zijn broer N, geenszins “details”, zoals hij het zelf omschrijft, doch wel allen essentiële elementen die de kern van zijn asielrelaas raken. Het biedt evenmin een afdoende verklaring of rechtvaardiging voor zijn vastgestelde onwetendheid omtrent de inhoud van de door hem aangebrachte stavingsstukken. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Er kan en mag tevens van elk asielzoeker, ongeacht zijn leeftijd, worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees voor zijn leven aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Verzoeker blijft hier echter, zo blijkt uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke.

Verzoekers huidige verschoning voor zijn vastgestelde onwetendheid omtrent de problemen van zijn broers dat hij door zijn broers niet werd betrokken bij hun problemen is niet ernstig en kan derhalve niet worden aanvaard. Het druist immers, zo stelt de Raad vast, geheel in tegen zijn eerdere verklaringen. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij namelijk meermaals te kennen dat zijn broer

S. hem en de rest van de familie inlichtte over het eerste dreigement/verzoek van de Taliban om voor hen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 9 en 11). Ook wat de bedreigingen van de Taliban, meer bepaald Ni., ten aanzien van N. betreft, verklaarde verzoeker aan de commissaris-generaal uitdrukkelijk dat hij erbij was toen N. zijn moeder hierover vertelde (*Ibid.*, p. 13, 14 en 15).

Verzoekers huidig betoog dat hij een introvert karakter heeft en er aan hem enkel open vragen werden gesteld waarbij hij inderdaad steeds beperkt heeft geantwoord en dat het niet in zijn karakter ligt om als vanzelf over deze gebeurtenissen te spreken en door de interviewer ook niet verder werd aangehaald, kan niet worden gevolgd. Immers, zo blijkt uit het verslag ervan, werden aan verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nauwelijks of geen open vragen gesteld, doch stelde de interviewer hem daarentegen zeer concrete en precieze vragen. Zo werd verzoeker bijvoorbeeld gevraagd hoe zijn vader stierf, hoe de Taliban zijn broer S. vroeg om voor hen te werken, wat er tussen het eerste en het tweede dreigement aan S. gebeurde, of hij de namen kent en/of iets wist over de vijf of zes daders die na de moord op S. werden opgepakt, wat er met hen gebeurde nadat ze werden opgepakt, wie van hen de doodstraf kreeg, wat hij wist over de zesde dader die wist te ontsnappen, hoe veel later N. na het ontvangen van de dreigbrief verdween, wat hij over die brief kan vertellen en dergelijke meer (gehoorverslag CGVS, 5, 7, 9, 11, 12, 13 en 15), geenszins open, doch daarentegen zeer gerichte vragen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ging de interviewer wel diep in op de door hem aangehaalde feiten en vroeg hij hier vaak over door. Zo vroeg de interviewer bijvoorbeeld meermaals aan verzoeker wat hij weet over de zesde Talib die aan de autoriteiten wist te ontkomen (*Ibid.*, p. 13). De Raad wijst er dienaangaande ook op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zelf alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit spontaan en zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In casu werd, zo stelt de Raad vast, wel degelijk en voldoende rekening gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 30 januari 2013 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie, zo blijkt uit het gehoorverslag, aangepast aan de leeftijd van verzoeker en uitgevoerd door een gespecialiseerd dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. De commissaris-generaal heeft tevens in de bestreden beslissing de aandacht van de bevoegde staatssecretaris gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

2.18. Ofschoon diens naam en verblijfplaats in enkele van de door hem aangebrachte documenten wordt vermeld, was verzoeker, zo weze herhaald, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal totaal onwetend over de zesde dader die mede verantwoordelijk was voor de dood van zijn broer S., maar nadien aan de autoriteiten wist te ontkomen. Zijn onwetendheid hieromtrent klemt des te meer nu, zo blijkt uit de dreigbrief die hij zelf neerlegde en zo oppert hij thans zelf in zijn verzoekschrift, deze enkele jaren na de moord op zijn broer S. niet enkel zijn broer N., maar ook hem persoonlijk zou hebben bedreigd.

Uit de door verzoeker aangebrachte dreigbrief, en meer bepaald uit de vertalingen die hij hiervan neerlegt, blijkt namelijk dat deze zowel aan verzoeker als aan zijn broer N. is gericht. In de brief staat te lezen dat het de derde en laatste waarschuwing aan hen beiden is en dat als ze deze niet ernstig nemen door zijn kompanen geen vergeving te schenken, zij hetzelfde lot zullen ondergaan als S., hun broer. Echter, zo stelt de Raad vast, gaf verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment aan, zelfs niet wanneer de commissaris-generaal hem uitdrukkelijk naar de inhoud van die brief vroeg, dat die dreigbrief ook aan hem persoonlijk was gericht, en dus niet alleen aan zijn broer N. Hij maakte tijdens dat gehoor, zo wordt vastgesteld, afgezien van één verklaring dat N. hem had verteld dat als hij niet samen met zijn moeder naar de politie zou gaan om de daders vrij te krijgen hij en zijn broer, verzoeker dus zouden worden meegenomen, op geen enkel moment gewag van

persoonlijke bedreigingen aan zijn adres, doch sprak er enkel over bedreigingen eerst aan het adres van zijn broer S. en nadien aan dat van zijn broer N. Toen de commissaris-generaal hem naar (zijn kennis over) de zesde dader vroeg, gaf hij aan dat deze zijn broer N. tweemaal verbaal bedreigde en eenmaal, een laatste keer, schriftelijk (gehoorverslag CGVS, p. 13). Over het feit dat die zesde Talib die na de moord op S. wist te ontsnappen ook hem zou hebben bedreigd, zoals hij thans in zijn verzoekschrift oppert en zoals dit uit de dreigbrief blijkt, repte verzoeker eerder echter met geen woord. Zelfs bij de bespreking van de dreigbrief van de hand van de zesde dader gaf hij, zo weze herhaald, op geen enkel moment aan dat niet alleen zijn broer N, maar ook hij persoonlijk door die persoon bedreigd zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal dat zijn oom hen de bewuste dreigbrief voorlas (*Ibid.*, p. 15). Dat deze hem er niet op zou hebben gewezen dat ook hij persoonlijk in die brief wordt bedreigd, is net als het feit dat hij aan de commissaris-generaal niets vertelde over het feit dat die brief niet alleen aan N., maar ook aan hem gericht is, weinig logisch of aannemelijk en zodoende erg opmerkelijk en bevreemdend.

Toen de commissaris-generaal verzoeker uitdrukkelijk de vraag stelde waarom hij Afghanistan heeft verlaten, antwoordde deze als volgt: *“Nadat mij ander ebroer werd meegenomen zat ik steeds thuis ik mocht niet meer naar buiten komen van mijn moedre en ik zei hara ik kan niet meer op deze manier leven en pmijn moede rheet met mijn oom erover gepraat en ze besloten me het land uit te sturen ikw il je niet verliezen zolas mijn andere zonen dus je moet vertrekken”* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Van persoonlijke bedreigingen van de Taliban, in het bijzonder de zesde moordenaar van zijn broer, aan zijn adres, laat staan het feit dat deze, zo poneert hij thans in zijn verzoekschrift, de aanleiding zouden zijn van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maakte hij toen echter totaal geen gewag, net zoals hij dat voorheen en tijdens het verdere verloop van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin deed. Aangezien hij op het Commissariaat-generaal op geen moment melding maakte van het feit dat niet alleen N., zo beweert hij thans in zijn verzoekschrift, maar ook hijzelf persoonlijk door de Taliban, en meer bepaald Ni., de zesde dader die na de moord op S. wist te ontsnappen, zou zijn gevisieerd en bedreigd, kan verzoeker de commissaris-generaal thans bezwaarlijk ernstig verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar hij dienaangaande thans in zijn verzoekschrift erop wijst dat ook zijn naam in de door hem neergelegde dreigbrief wordt vermeld en ook hij hier persoonlijk in wordt bedreigd, stelt de Raad vast dat, zo weze herhaald, hij de commissaris-generaal hier nooit op heeft gewezen, zelfs niet wanneer deze hem uitdrukkelijk naar die brief en de inhoud ervan vroeg. De commissaris-generaal kan dienaangaande dan ook geen onzorgvuldig optreden worden verweten door rekening te houden met, voor te gaan en zich te baseren op de verklaringen die verzoeker ten aanzien van hem aflegde.

2.19. Verzoeker oppert thans in zijn verzoekschrift dat hij *“een heel aantal stukken bijbrengt die zijn verhaal perfect kunnen staven”*. De Raad stelt echter vast dat verschillende van de door hem aangebrachte documenten moeilijk te rijmen vallen met, doch eerder haaks staan op of soms volledig indruisen tegen zijn asielerklaringen.

Enkele van de door verzoeker aangebrachte stukken betreffen, zo blijkt uit de door verzoeker aangebrachte vertaling ervan, klachten/verzoekschriften die verzoeker en zijn broer N. na de dood van hun broer S. bij de rechtbank van Nangarhar indienden met de vraag Ni., de zesde Talib die destijds wist te ontkomen, op te sporen en te arresteren. Verzoeker maakte echter, zo stelt de Raad vast, voorheen tijdens zijn gehoren op geen enkel moment melding van het feit dat hij en N. de autoriteiten zouden hebben verzocht Ni. op te sporen en aan te houden. Verzoeker sprak tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal enkel over twee klachten die zijn moeder en zijn oom indienden, een eerste klacht na de moord op S. en een tweede na de verdwijning van N. (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14). Hij maakte echter niet het minste gewag van een klacht die hijzelf, al dan niet samen met zijn broer N., zou hebben ingediend, zelfs niet toen de commissaris-generaal hem uitdrukkelijk vroeg of hij of iemand anders van zijn familie na de moord op S. een klacht had neergelegd (*Ibid.*, p. 11).

Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift meermaals naar enkele, volgens hem officiële, documenten die hij neerlegde en die, zo meent hij, de klacht betreffen die zijn moeder indiende na de verdwijning van N. Echter, zo stelt de Raad vast, heeft geen enkel van de door hem aangebrachte stukken, zo blijkt namelijk uit de vertalingen die hij hiervan voorlegt, ook maar enigszins betrekking op een klacht die zijn moeder, al dan niet samen met verzoekers oom, zou hebben ingediend. Van de beweerd klacht(en) van zijn moeder ontbreekt elk spoor. De beweerdelijk officiële documenten van en gericht aan de rechtbank van Nangarhar hebben immers, zo blijkt uit de bijgebrachte vertalingen ervan, allen betrekking op een klacht die verzoeker en zijn broer N. indienden na de moord op S., met het verzoek Ni. te arresteren, een klacht waarover hij, zo weze herhaald, voorheen tijdens zijn gehoren met

geen woord repte en waarvan hij ook thans in zijn verzoekschrift niet spreekt. Verzoeker is klaarblijkelijk niet (goed) op de hoogte van de inhoud van de door hem aangebrachte documenten, een vaststelling die, het weze herhaald, de geloofwaardigheid en de ernst van zijn verklaarde vrees verder onderuit haalt.

Wat de door verzoeker aangebrachte documenten in verband met het martelaarschap van zijn broer S. betreft, stelt de Raad vast dat dit allen kopieën zijn, in tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat het hier officiële en originele documenten met officiële stempels van de rechtbank betreffen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wordt er wat de doodsoorzaak betreft, zo blijkt uit de door verzoeker aangebrachte vertalingen ervan, enkel in vermeld dat S. tijdens de Jihad de martelaarsdood stierf. De documenten bevatten geen specifieke(re) informatie over de doodsoorzaak van S. Er wordt in de betreffende stukken met geen woord gesproken over de Taliban, laat staan over eventuele problemen met hen. Deze documenten staven dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, op generlei wijze verzoekers verklaarde problemen.

De door verzoeker aangebrachte overlijdensaktes van zijn twee broers bevatten evenmin enige informatie omtrent de oorzaak van hun dood. Deze documenten hebben derhalve evenmin enige bewijswaarde.

Betreffende het ter terechtzitting neergelegde schrijven van het gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker maakte overigens, zo stelt de Raad vast, noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal enigszins melding van eventuele geheugen- en of concentratieproblemen. Zijn advocaat en voogd die hem tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bijstonden, maakten, zo wordt vastgesteld, evenmin gewag van dergelijke problemen, doch wezen er enkel op dat verzoeker een stille jongen is (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). De Raad wijst er ook op dat eventuele psychologische en communicatieve moeilijkheden die verzoeker zou kunnen hebben ervaren tijdens zijn gehoren de in onderhavig arrest gedane vaststellingen niet kunnen verklaren of weerleggen. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De ter terechtzitting aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijk bij aan verzoekers relaas.

De door verzoeker aangebrachte taskara kan een indicatie zijn van verzoekers identiteit en afkomst, welke *in casu* niet worden betwist.

2.20. Documenten dienen, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenu, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De ter zitting neergelegde brief van verzoekers moeder heeft dan ook, net zoals de overige door verzoeker neergelegde documenten, geen bewijswaarde. De talrijke door verzoeker aangebrachte stukken vermogen, gelet op het voorgaande, dan ook geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

In zoverre verzoeker nog van mening zou zijn dat duidelijk dient aangetoond te worden dat stukken vals zijn vooraleer de asielinstanties zich kunnen beroepen op hun mogelijke onwaarachtigheid, wijst de Raad erop dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenu, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* aldus niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.21. Verzoekers asielrelaas is om voorgaande redenen manifest ongeloofwaardig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.22. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.23. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die onschadelijk worden gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hadden en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat ANSF dit fenomeen onder controle heeft gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan. Hij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.24. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.26. Machtsafwending is "...de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke het bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel" (zie A. Mast, e.a., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839).

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmend vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

2.27. Waar verzoeker in zijn "verzoekschrift tot nietigverklaring", vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER